

Útban hazafelé

Újból illegálisan kellett átjutnunk a határon. Testvéreink imáit kértük a nehéz útra. Könyörgésünk meghallgatásra talált, Isten úgy vezetett bennünket a mélységeken, mint egy síkon. (Zsolt 106,9) Annyiszor beigazolódott már ez az ígélet addigi életünkben.

Határmenti ismerőseink óva intettek még az átszökés gondolatától is, minket azonban megerősített az ige. Pálnak tengeri viharon kellett Rómába mennie, hajója zátonyra futott, aztán vipera marta meg, mégis új szolgálati helyére kellett érkeznie. A parancs az parancs. És ami felülről jött, az feljebbvaló mindeneknél.

Ismét nem volt más választásunk, mint az egyenes, a képtelen utat választani. Nem bujkálhattunk a Szamos-part reketytyebokrai között. Hiába piroslott a román határőrség „pikétjének” (így hívják románul a határőrség kaszárnyáját) cserépfedele, s meredtek reánk a nyílt síkon az ablakok, nekünk minden emberi logika ellenére mennünk kellett. És mi, egymás kezét fogva, kilométereket végigimádkozva csak mentünk... Sehol egy emberi lény, egyetlen kutyaugatás sem zavarta meg utunk. Mintha minden kihalt volna. Már feltűnkedtek Szatmár tanyáinak házai. Ahogy utunk fogyott, úgy nőtt a bizalom és a hála Isten két „árva” gyermekének szívében: „Hála pedig az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban.” (2Kor 2,14) Az eredeti szövegben itt egy olyan kifejezés van, amely korabeli római harckocsira utal. Krisztus nem földi harckocsiban vitt bennünket, hanem mennyei tüzes szekérben, amilyennel Illést is elragadta.

Lassan kigyúltak a petróleumlámpák falumban, a szalmatezős házacsok ablakain át pislákoló fények integettek felénk. Hazaérkeztünk.